Hesba Stretton:

Gennem et Naaleøje.

Fra Engelsk.

(Fortsat.)

Hun gik dog ikke straks, men fulgte endnu en Stund Baadens Svingninger. Den havde Strømmen med sig, selv om Vinden blæste lige imod den, hvorved den lette Baad fik nogle slemme Stød. Den sejlede betænkelig nær et Klipperev, som var skjult, naar det var Høivande, men hvis første Spids allerede nu begyndte at rage op over de skummende Bølger. I Almindelighed var her en stærk Hvirvelstrøm, men lige for Øjeblikket var det mere end sædvanlig farligt at komme forbi det. Tilsyneladende havde Rikard løsnet Sejlene, og den lille Baad svajede og slingrede for Strømmen.

„Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Hr. Rikard er ude paa Søen," sagde Louise ængstelig. „Se, hvor hans Baad svajer og drejer. Hvem styrer den, Onkel?"

„Han havde vistnok Forpagterens Johannes med sig, da han tog ud," svarede gamle Fosse. „Johannes er en flink Styrmand; men jeg skal gaa ind og hente min Kikkert."

Det var Louise umuligt at vende Blikket fra den lille Nøddeskal, der kæmpede med Bølgerne; men da gamle Fosse havde set i sin Kikkert, udbrød han forfærdet:

„Nej, det er gamle Hr. Lynn, som staar ved Roret, og Hr. Dick gør forgæves Forsøg paa at vriste det fra ham, jeg ser ikke Johannes. De styrer lige mod Klipperne. Herre, forbarm dig over dem."

Han saa opad; thi han vidste jo, at Hjælpen maatte komme fra Herren, dersom de skulde frelses.

„Nu slaas de om Roret!" udbrød han. „De se ikke, hvor de styrer hen. Er de fra Forstanden„ eller er de drukne?"

Louise gav sig til at raabe, saa højt hun kunde, for at advare dem; men Vinden bar hendes Raab ind mod Land. Lidt efter lød der ude fra Søen et Raab om Hjælp, næsten ligesom Svar paa hendes Advarsel.

„Lad os skynde os," sagde gamle Fosse! „min Baad ligger hernede. Baade du og jeg har stærke Arme; vi tør ikke spilde et Øjeblik."

Den lille Baad laa fortøjet ved nogle Trappetrin, huggede ind i Klippen; det var kun et Øjeblik Sag at faa den løsnet, sat i Vandet og gribe Aarene. Louise havde ikke sagt noget, siden hun udstødte det fortvivlede Skrig, og hun kunde endnu ikke faa et Ord over sine Læber. Hun maatte samle alle sine Kræfter for at bruge Aaren; den Træthed og Mathed, som hun havde mærket hele Dagen, blev nu til en overnaturlig Kraft og Styrke. Det salte Søvand sprøjtede hende ind i Ansigtet; men det gengav ikke hendes blege Ansigt den tidligere friske Farve. Hun sad med Ryggen mod Baaden med det gule Sejl; men hun maatte af og til vende sig om for at se efter den. Saalænge den var til at se, var der Haab om, at de endnu kunde naa den; men ak, deres lille Baad banede sig kun langsomt Vej fremad mod Strømmen, og det vilde vare længe, før de kom ud af den Hvirvel, der var omkring Fyrtaarnsklippen.

Gamle Fosse sad lige overfor Louise, og naar hun vendte sig om for at se efter Baaden, saa hun det rædselsslagne Udtryk, der stod at læse i hans Ansigt; men derefter vendte han sig atter og tog med fortvivlet Anstrengelse fat paa sin Aare, og Louise fulgte hans Eksempel.

„Herre, forbarm dig over deres Sjæle," hørte hun ham af og til hviske.

Disse Ord tvang hende atter til at vende sig om. Der stod de stejle, lodrette Klipper, badede i Aftenfolens Guld og Purpur, de glade Fugle, flagrede omkring det gyldne Torneblad og det mørkegrønne Vedbend, som slyngede sig mellem Kløfterne. Himlen var klar, dybblaa, som den ikke havde været det længe. Langs med Klipperne lød Rørsangerens glade Sange og Bogfinkernes travle Kvidren. Hun kunde høre, at Kvæget inde i Land blev kaldt sammen; men hun hørte ogsaa alt dette som en, der alligevel hverken hører eller ser. Kun et var klart og virkeligt for hende: det gule Sejl derude, der bares af Sted af de skummende Bølger, og den lille Baad, der var ved at blive slaaet sønder og sammen mod det skarpe Klipperev.

XLI.

Ansigt til Ansigt med Døden.

Gamle Fosse og Louise roede videre i uafbrudt Tavshed. Den eneste Lyd, som Louise hørte, var Bølgernes Skvulpen mod den lille Baad, og dog anstrengte hun sig for at høre, om der ikke lød et Raab om Hjælp. Men der lød intet Nødraab over Vandet, skønt de nu var saa nær Baaden, at de kunde høre det, dersom det kom. Baaden stod fast paa en af Klipperne, og det var meget sandsynligt, at den ene eller de begge to nu klyngede sig fast til den og var saaledes i Sikkerhed. Den dybe Tavshed syntes ydermere at være en Bekræftelse paa dette sygge Haab, og da de kom nærmere, saa de, at Baaden var tom.

Louise havde rejst sig for at se sig om. Paa den anden Side Klipperevet var en forholdsvis stille Rende og bag denne en smal Stribe Sand. Den nedgaaende Sols sidste Straaler faldt lige paa dette gule Sand, og Louise kunde se, at her laa Rikard Herford, — hun var tæt nok til at kunne se, at det var ham. I Løbet af nogle faa Minutter sejlede Baaden gennem Renden til den løse Sandbund, og saasnart de var naaede dertil, sprang Louise ud af Baaden og skyndte sig hen til ham.

„Han er ikke død!" raabte hun til sin Onkel, medens han gjorde sin Baad fast. „Det er Hr. Rikard, og han er ikke død."

Hun skyggede med Haanden for Øjet, idet hun stirrede ud over det skumklædte Hav; men hun kunde ikke øine den anden Skikkelse. Dersom hendes Mand virkelig havde været med i Baaden, var han gaaet under. Da Fosse havde gjort sin Baad fast, gik han hen til Rikard Herford og bøjede sig over ham, lagde sin Arm under hans Hoved for at gøre Forsøg paa at rejse ham lidt, men det var let at se, hvilken Smerte det kostede ham, og ved Synet af denne fik Louise ikke Tid til at

„Vi maa have ham saa langt ind paa Sandet, som vi kunne," sagde gamle Fosse. „Det varer endnu tre Timer, før Floden kommer. Det er umuligt for os at bære ham hen til Baaden, og vi kan ikke faa Baaden herhen, derfor er det eneste, der er at gøre, at flytte ham længere ind."

Dertil krævedes alle deres Kræfter; Louise var udmattet efter den uvante Anstrengelse, og Fosse var ikke vant til at bære tunge Byrder. Rikard var ganske hjælpeløs og uden Bevidsthed, men han stønnede og klagede uden Ophør, naar de rørte ved ham. Da de havde faaet ham paa et mere sikkert Sted, stod de atter raadvilde; thi hvad var der nu at gøre?

„Har du saa megen Tillid til Gud, Louise, at du tør blive her, medens jeg skynder mig tilbage og henter Hjælp?" spurgte gamle Fosse. „Der er Tid nok dertil. Men det vil være farligt, dersom du ikke kan stole paa, at Gud vil være med dig. Eller vil du hellere gaa med mig og forlade ham? Maaske det var klogere, selv om det vilde være frygteligt for ham at vaagne op og finde sig ganske ene; han kunde jo ikke vide, at der var gaaet nogen efter Hjælp."

„Jeg bliver her; jeg kan ikke forlade ham," svarede Louise kort. Derpaa hjalp hun sin Onkel med at faa Baaden sat i Vandet, og den drev hurtig ud af Kanalen; men pludselig fik Louise sin Aandsnærværelse tilbage, og hun raabte efter Onklen:

„Sørg for at der bliver gjort en Seng i Stand til Hr. Dick, og lad der blive sendt Bud efter Dr. Bye. Der er nærmere fra Eremitagegaarden til Lowborough end fra Herford. Gaa derfor hjem til mig," tilføjede hun, og Klipperne gentog hendes Ord.

„Ja, ja," svarede gamle Fosse tilbage.

Langsomt gik hun tilbage til Rikard og stod længe og stirrede paa hans ligblege Ansigt. Derpaa bøjede hun sig og lagde sit Lommetørklæde over det, dels for ikke selv at se det, dels for at beskytte ham for den nedgaaende Sols stikkende Straaler, som faldt lige ind i den lille Klippekløft. Louise havde engang set et Billede af et gammelt Gravkammer, og denne Kløft, hvor Rikard laa, mindede hende meget derom. Sandet var varmt og tørt, Fluerne summede trøstløst omkring. Hun satte sig omsider paa Sandet og lagde sin Finger paa Rikards Haandled, hvor Pulsen bankede langsomt, et Tegn paa, at han endnu levede.

Derpaa gik hendes Tanker til hendes Mand, den gamle Mand, som hun havde forladt for nogle faa Timer siden. Han havde sagt Farvel til hende i en bidende, spottende Tone, som var det eneste Vaaben, han havde over for hendes absolute Myndighed, og hun var styrtet ud af Værelset, altfor heftig til at turde svare ham. Nu skulde hun maaske aldrig mere høre ham tale, hun var maaske ikke længere Fru Lynn til Eremitagegaarden. Arvingerne vilde rimeligvis komme for at støde hende ud af Huset, og der vilde ikke blive en Øre, hun kunde kalde sin. Hvad hun for kun svagt havde set, saa hun nu saa tydelig som noget, at hendes Ægteskab havde været en stor, stor Daarskab, og at hun havde betalt sin Overgerrighed i dyre Domme.

Egentlig kunde hun ikke sige, at hun sørgede over hans Død; hun var snarere som bedøvet, og de Tanker, som kom og gik gennem hendes forvirrede Hjerne, var et blandet Kaos. Hun kunde ikke holde ud at være stille, hun maatte ud af den snævre Kløft, op paa de stejle Klipper, som omgav den. Solen var sunken i Havet, men paa Himlen stod endnu det purpurfarvede Skær, som langt ude i Horisonten blandedes med Aftenens Tusmørke. Nu begyndte Luften ogsaa at blive kølig, og Bølgeskummet, der piskede ind mod Klipperevet, var hvidt som Sne. I sin Angst forestillede hun sig, at hendes Onkels Baad kunde jo blive slaaet sønder og sammen mod Klipperne ligesom den med de gule Sejl. Det forekom hende, at det var meget, meget længe siden, at han havde forladt hende. Om lidt vilde Højvandet fylde den lille Kløft og — hun turde ikke tænke videre.

Hun flatrede omkring paa Klipperne, som omgav Kløften, og derved opdagede hun, at der noget til venstre laa en anden Kløft. Denne var vel nok ikke mere sikker for Højvandet end den, hvor Rikard laa hjælpeløs; men hendes skarpe Blik saa snart, at der fra denne førte en stejl Sti længere ind i Klipperne, hvor Floden uden Tvivl ikke kunde naa ind. Der kunde hun være i Sikkerhed, indtil der kom Hjælp; thi henad Morgenstunden haabede hun at kunne raabe en forbisejlende Baad an. Det var ikke muligt at se en eneste Sejler paa Søen, og hun vidste dog, at dersom hendes Onkel kom fra Eremitagegaarden, vilde hun kunne se ham i lang Afstand. Der maatte alligevel være tilstødt ham noget.

Men dersom hun blev deroppe i Sikkerhed, var der ingen Redning for Rikard Herford. Hun havde forladt ham, og han var overladt som et Bytte for den stadige stigende Flod. Den eneste Mulighed for hans Frelse var, at hun var paa sin Post, rede til at vejlede sin Onkel med sine Raab, dersom han overhovedet kom tilbage med den Hjælp, han vilde skaffe. Altsaa havde hun Valget mellem Sikkerhed for sig selv og Døden for ham, eller Mulighed for Sikkerhed for ham og maaske den visse Død for dem begge. Skulde hun da gaa tilbage til Faren for hans Skyld?

Hun havde sit Liv kært, og Døden stod for hende som noget forfærdeligt og uhyggeligt; men hendes trofaste Karakter forbød hende til Slutning at give efter for den uhyggelige Raadsel. Hun kunde ikke lade Rikard blive liggende der bevidstløs for maaske at vaagne op, naar de kolde Bølger kom for at kryste ham i Dødens Favntag. Hun betænkte sig ikke længe, men skyndte sig tilbage til Kløften, hvor Vandet allerede begyndte at naa ind.

Skønt det nu var saa mørkt, at hun næppe kunde se, lagde hun dog straks Mærke til, at Rikard havde bevæget sig, medens hun havde været borte. Hun satte sig ved Siden af ham og lagde sin Haand paa hans Hoved, hvorved han atter rejste sig lidt.

„Det er kun mig — Louise," sagde hun for at berolige ham.

„Gaa ikke fra mig," bad han sagte.

„Nej, aldrig," hulkede hun.

Hun satte sig atter ved Siden af ham og skjulte sit Ansigt i sine Hænder, og da hun endelig løftede Hovedet op, var det blevet helt mørkt, og utallige Stjerner funklede paa den mørke Himmel. I Vest saas endnu et lyst, grønligt Skær efter Solnedgangen, men imod dette blev Fyrtaarnet og Klippen, hvorpaa det stod, end mørkere. Der var intet Fyr at øjne i det lille, firkantede Taarn, overhovedet ikke et eneste Lys paa hele den mørke Havflade. Hun kunde aldrig huske at have set Fyret forsømt nogen Aften, og dette gjorde hende

der være hændet hendes Onkel noget. Himlen var mørk, men Søen var endnu mørkere, og det var nu umuligt at skelne Klipperne. Det lange Sprøæs, som for kun en Time siden var tørt, lignede nu sorte Streger paa det mørke Vand, der blev højere og højere, og især dette sidste fyldte hende med Angst og Gru for, at Vandet skulde føre hendes Mands afskyelede Legeme med sig.

Rikard hverken stønnede eller talte, der hørtes ingen anden Lyd end det dybe Havs utallige Røster, medens Flodens Stigen, naar den naaede Klipperne, lød som en fjern Buldren og Torden. Der var ikke det mindste Tegn paa Liv omkring hende, og for stakkels Louise var det, som om hun allerede var kommen i en anden Verden.

„Herre, min Gud, send dog nogen, der kan frelse os!" raabte hun, idet hun rakte sine Arme ud over Søen. „Jeg har jo forsøgt at redde min Mand og Hr. Dick fra at drukne. Ja, fri os fra at gaa under i Bølgerne!"

Hun havde næppe sagt dette, før der saas et svagt Lysskær ovre i Fyrtaarnet, og lidt efter tindrede det gamle, kendte Sømærke som en Haabets Stjerne midt i Mørket. Det var for langt borte til, at hendes Raab kunde høres derhen; men eftersom hun saa paa Lyset, voksede ogsaa hendes Haab og Mod. Hun følte sig ikke mere saa ensom, hun var jo ganske nær baade Herford og Eremitagegaarden, og hun vidste, at Gud kunde sende Hjælp. Men dersom den ikke kom snart, i Løbet af nogle Minutter, kom den maaske for sent for Rikard Herford. Hans Puls blev svagere og svagere, hans Lemmer rystede i Feberkulde, og hun kunde ikke gøre andet for ham end spejde efter Hjælp og dele hans Skæbne, hvorledes denne saa end blev.

Pludselig opdagede hun dog et Lys, der bevægedes frem og tilbage paa Bølgerne, og ved Synet af dette udstødte hun et gennemtrængende Skrig, der overdøvede Havets Brusen. I det samme forandrede Lysskæret Retning, idet det styrede lige hen mod hende, og et Øjeblik efter hørte hun Raab. Baaden skar kun langsomt gennem Vandet, fordi det var mørkt, men snart kunde hun høre Aarernes Plasken og gamle Fosse raabe til hende:

„„Alle Mændene var til Aften hos en af Gaardejerne, og kun Kvinderne og Børnene var hjemme. Jeg maatte saa ud efter dem, og det tog lang Tid. Men vi fik en Baare til Hr. Dick, og Dr. Bye vil være paa Eremitagegaarden, før vi kommer dertil."

XLII.

Krøbling for Livstid.

Der gik to Dage og to Nætter, før Rikard Herford fik sin fulde Bevidsthed tilbage. Han havde nok til Tider haft en Følelse af, at han mærkede heftige stikkende Smerter i sit Legeme, at han saa mørke Skikkelser liste sig frem og tilbage, at han hørte dæmpet Tale og Hvisken omkring sig; men det var ham umulig at finde ud, om alt dette stod i direkte Forbindelse med ham selv. Han vidste intet om Tidens Gang; han kunde hverken huske eller tænke, det var, som et mørkt Dyb af to svundne Dage ligesom to afbrudte Led af en Kæde skilte hans tidligere Liv fra Fremtiden.

Da han atter var ved sin Bevidsthed, laa han en Stund ganske stille uden at gøre mindste Forsøg paa at røre sig. Der var stille og roligt omkring ham, og Værelset var oplyst af en Lampe, som han dog ikke kunde se. Klokken kunde ikke være mere end ett, højst to, og han tænkte sig, at han havde sovet noget, siden han havde været sammen med den gamle Hr. Lynn, den Gang de havde moret sig som et Par store Drenge over det Puds, de havde spillet Louise, da de brød Laasen til Vinkælderen fra og tog den gode Vin. Men pludselig vaagnede Rikard til Besindelse. Han huskede tydeligt, at han havde opfordret Hr. Lynn til at sejle med til Herford og hente Louise; han mindedes godt, at han og den vaklende, hvidhaarede Mand var gaaet ned til Stranden og havde taget Plads i Baaden. Han kunde endnu se ham sidde i Forstavnen og høre ham klage over den kolde Luft; men her standsede ogsaa Minderne. Han kunde ikke forklare sig selv, hvorledes det var gaaet til, at han laa i Hr. Lynns Seng paa Eremitagegaarden.

Han kunde kun besvare dette Spørgsmaal ved at drage den Slutning, at han havde drukket mere af den gamle Vin, som de havde fundet i Kælderen, end det havde været hans Hensigt, og at han slet ikke havde forladt Eremitagegaarden. Han blev ærgerlig paa sig selv; thi ved sin Umaadelighed kunde han have forledt Hr. Lynn til det samme. Da han var kommen saa vidt i sin Tankegang, fik han Lyst til at trække Gardinet for Sengen til Side. Men hvad var dette? Hans Lemmer vilde ikke mere adlyde hans Villie; han kunde til Nød bevæge sine Arme og vende Hovedet til Siden paa Puden, men det var ogsaa alt. Han gjorde en ny Anstrengelse og atter en, idet han satte al sin Villieskraft ind derpaa; men trods al Kraft og Villie kunde han ikke røre sig. Han laa ligesaa ubevægelig som et Stykke Bræt. Der var ikke mere det sædvanlige Forhold mellem hans Villie og hans Lemmer og Muskler.

Han kunde ikke forstaa det, endnu mindre tro det. For saa at faa en nogenlunde tilfredsstillende Løsning indbildte han sig, at han havde et Mareridt, hvoraf de frygtelige Smerter, han følte, dannede en Del, og han troede, at dersom han blot havde Taalmodighed en lille Tid, vilde han faa sin tidligere Magt over sine Lemmer. Egentlig var det næsten latterligt, at han var saa svag; men han laa dog en Stund ganske ubevægelig og udmalede sig, hvor frisk Søluften nu var, og hvor dejlig en Tur hjemad langs med Klipperne vilde være, dersom han kun kunde slippe ud uden at vække nogen der i Huset. Han kom endog paa de Tanker, at det eneste fornuftige vilde være at vende det gamle Liv Ryggen og begynde et helt nyt, og som det første Skridt hertil vilde han bede Biskoppen give Fillip Cunliffe et andet Embede, og saa vilde han overlade Justin til atter at blive Sognepræst i Herford. Dersom kun Justin og Esther kom tilbage til Herford, kunde og vilde han blive bedre.

Da han havde taget denne Beslutning, tænkte han, at Mareridtet maatte være forbi, og saa vilde han rejse sig op. Men selv om Aarene i hans Pande svulmede op af Anstrengelse, og Sveden perlede i hans Ansigt ved den uhyggelige, uforklarlige Angst, som sneg sig over ham, kunde han ikke røre sig ud af Stedet. Han stønne-

Lidt efter hørte han lette Fodtrin i Værelset, og i det samme stod Louise ved Siden af ham og saa uroligt paa ham. Hun havde en ganske tarvelig Bomuldskjole paa ligesom en Sygeplejerske, og hendes mørke Haar var skjult af en hvid Kappe. Hun saa bleg, alvorlig og bekymret ud, slet ikke som den Louise, han var vant til at se.

„Er jeg syg?" spurgte han angst.

Hun nikkede stiltiende, og han kunde se, at hun havde Taarer i Øjnene.

„Hvad fejler jeg?" spurgte han videre. „Jeg synes, jeg er saa tung som en Træklods, og jeg kan slet ikke røre mig. Hvad fejler jeg dog?"

„De er kommen til Skade og er slemt forslaaet," svarede Louise. „De maa ikke forsøge at røre Dem."

„Kommen til Skade, forslaaet," gentog han.

Og lige med eet stod det frygtelige Øjeblik lyslevende for ham, da han kæmpede med den gamle, drukne Mand for at faa Roret, medens Vinden drev deres lille Baad lige ind paa det farlige Klipperev. Han kunde endnu høre, med hvilket Brag Baaden stødtes ind mod en Klippespids, og han kunde endnu mærke det iskolde Vand. Det var da det sidste, han kunde huske, men dengang var han paa Søen, og det var Aften. Hvor længe var det nu siden, og hvorledes var det gaaet til, at han var blevet reddet og laa i Hr. Lynns Seng?

„Hvor er Deres Mand, Louise?" spurgte han, næsten bange for at gøre dette Spørgsmaal.

„Det taler vi ikke om nu," svarede hun bedrøvet.

„Han druknede?" udbrød han, „han var ganske fra Sans og Samling, jeg ved, at han druknede."

Taarerne løb ned ad Louises Kinder, og hun maatte vende sig bort for at tørre dem af, ja, hendes stakkels Mand var druknet, og hans Legeme var ikke engang fundet, at det kunde blive stedt til Hvile hos hans Forfædre — og saa hans arme Sjæl — —!

„Louise," kaldte Rikard lidt efter.

„Jeg er her ved Sengen," svarede hun.

„Hvornaar skete det?"

„Tirsdag Aften," svarede hun, „og nu er det Torsdag Nat. Jeg har vaaget hos Dem, og Onkel Fosse er i Værelset ved Siden af."

„Ved Justin og Esther noget om dette?" spurgte han.

„Hr. Justin vaagede hos Dem forrige Nat sammen med Dr. Bye og en Læge fra London. Denne kunde ikke udrette mere."

„Er jeg kommen meget til Skade?" spurgte Rikard, greben af en usigelig Angst. „Fortæl mig Sandheden, Louise, jeg maa vide alt. Hvad er der i Vejen, siden jeg ikke kan røre et Lem? Er det meget slemt?"

Louise saa paa ham med inderlig Medlidenhed, hendes Læber skælvede, og hun stammede:

„Vent hellere, til Hr. Justin kommer tilbage og kan fortælle Dem alt. Han maatte rejse hjem for at fortælle Frøken Esther, hvorledes hendes stakkels Fader døde. De maa hellere tænke paa Gud og forsøge paa at sove.

„Tænke paa Gud," gentog han. „Tror De, det vilde hjælpe mig at sove, nej, jeg føler ingen Trang til at sove. Hvem kunde forresten sove, naar de var som jeg og ikke kunde røre et Lem. De maa fortælle mig alt, Louise."

„Jeg kan ikke," hulkede hun. „Min Mand druknede og forsvandt, og jeg kan aldrig tale venligt til ham eller han til mig. Ak, om jeg havde vidst det, da jeg gik hjemmefra den Dag. De maa vente, indtil Hr. Justin kommer tilbage i Morgen."

„Jeg kan ikke vente," raabte han i dødelig Angst, „send da gamle Fosse ind til mig."

Fosse kom og stod ved Siden af hans Seng, idet han saa paa ham med det samme Udtryk af inderlig Medlidenhed, hvormed Louise havde betragtet ham, medens Rikards ivrige Blik saa spørgende paa ham. Han bad ikke gamle Fosse om at sige Sandheden, thi han vidste, at han vilde faa Sandheden at høre af ham, enten han ønskede det eller ikke. Og der var den Forskel paa før og nu, at nu kunde han ikke løbe fra den.

„Hvad er dette, Fosse?" spurgte han.

„Maa jeg sige alt, Hr. Rikard?"

„Ja, ja," svarede han, skønt han gyste ved Tanken om det, han vilde faa at høre. Han rakte Fosse sin Haand, og den gamle Fiker tog den i sin, hvorpaa han bøjede sine Knæ ved Siden af Sengen.

„Kære Herre!" bad han, „du elsker alle os stakkels Mennesker, som om vi var Børn, der lege ved dine Fødders Fodskammel. Jorden, Markerne, Skovene, og det oprørte Hav er din Fodskammel, og deromkring lider vi, arbejder, elsker, lever og dør vi, og du ser os og elsker os. Naar en Moder vaager over sit lille Barn, skulde du saa ikke se os, Herre? Og ligesom en Moder ikke sjøder Barnet fra sig, fordi det er ulydigt, vil du heller ikke støde dine ulydige Børn fra dig, Herre.

„Nu løfter vi vort Blik mod dig og kalder paa dig. Du ved ene, hvad der er at gøre. Den ene stakkels Synder er død, druknet i det vilde Hav, og den andens Ungdom og Kraft er brudt, men du har sparet ham, for at han skulde leve. Hjælp ham dog til at tro paa dig! Din Miskundhed er stor, og dine Veje er højere end vore Veje. Giv os Kraft, giv os Taalmodighed, giv os Tro til dig. Du er os nær, Herre, det varer kun en liden Stund, saa vil du tage os herfra hjem til din Herlighed!"

Gamle Fosse tav; men Rikard laa med lukkede Øjne. Saa enfoldig og jævn den gamle Mands Bøn var, aabenbarede den dog en frygtelig Vished for ham.

„Sig mig alt," hviskede han endelig, „hvad er der sket?(

„Lægerne siger, at De aldrig mere vil kunne gaa omkring som før," svarede han, greben af den dybeste Medlidenhed. „Deres Ryg har lidt mest ved Ulykken, Deres Hoved og Tanke er klar nok; men De vil blive Krøbling for Livstid. Vi fandt Dem i Nærheden af den Klippe, hvor Bølgerne havde kastet Dem ind. Men det er, Gud være lovet, ikke livsfarligt, De kan leve mange Aar endnu; derimod var De uden Tvivl død, dersom Louise og jeg ikke var sendt ud for at frelse Dem. Naar jeg tænker paa, at gamle Hr. Lynn døde med det samme, maa De kunne forstaa, hvilken en uendelig Langmodighed Gud har vist mod Dem, Hr. Rikard."

(Fortsættes.)